

CSAGA
CMRC

DV-67

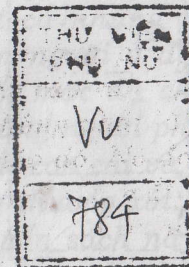
511512003

DV 67

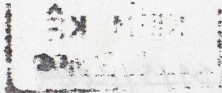
LATIFA

Người dịch: Thu Ngân

PHỤ NỮ DƯỚI CHẾ ĐỘ TALIBAN

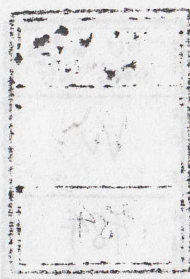
NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TẤN

Latifa
Avec la collaboration de
Chékéba Hachemi85.

VISAGE VOLÉ

Avoir vingt ans à Kabul

Édition Anne Carrière

LỜI NHÀ XUẤT BẢN

Afghanistan là một đất nước đa sắc tộc, có lịch sử lâu đời. Nhưng trong nhiều thập niên đã chìm trong nội chiến. Một đất nước tan hoang, một dân tộc đói nghèo và đau khổ trong máu lửa và hận thù. Cho đến ngày 27-6-1996 định mệnh, khi quân Taliban đã chiếm được thủ đô Kabul bằng họng súng và những luật lệ hà khắc thì đất nước Afghanistan đã thực sự rơi vào thảm họa.

Latifa và gia đình chị đã sống những năm tháng khủng khiếp dưới chế độ Taliban. Một nhân chứng sống, một nạn nhân đau khổ và mất mát. Ở đó cuộc sống và những luật lệ như từ một thời trung cổ dã man nào đó được áp đặt cho người dân Afghanistan, đặc biệt đối với thân phận người phụ nữ. Rất may mắn là chị đã vượt ra khỏi biên giới đất nước mình, đến với một cuộc sống văn minh tại thủ đô Paris nước Pháp. Ở đây chị đã ghi lại những gì chị đã sống, đã trải qua từng ngày từng giờ khủng khiếp trên đất nước mình kể từ 9 giờ sáng ngày 27-6-1996 tăm tối trong tập hồi ký "**Phụ nữ dưới chế độ Taliban**".

Cuốn hồi ký này không phải là một cuốn sách văn học, không đòi hỏi hư cấu sắp đặt dụng công hay bố cục chặt chẽ. Nó cũng không phải là những bài báo kéo dài theo một chủ điểm nào đó. Nó đơn giản là kể lại những gì tác giả đã nhìn thấy tận mắt, đã sống và chịu đựng, đã đau khổ và tuyệt vọng. Chị nói cho mọi người biết về cuộc sống đen tối đang diễn ra từng ngày từng giờ trên đất nước chị. Chị lên tiếng để tìm tiếng nói đồng cảm, đồng tình với nhân dân Afghanistan, trong sự nghiệp đánh đổ chế độ Taliban hà khắc, phi nhân và phi Đạo Hồi.

Cuốn sách đã sớm đến với hàng triệu độc giả trên thế giới và lập tức nhận được sự chia sẻ sâu sắc của cộng đồng quốc tế.

"Phụ nữ dưới chế độ Taliban" bằng những trang viết trung thực, đầy chất sống đã cho người đọc hiểu và thấm thía, đã rơi nước mắt trên từng trang sách. Một chế độ và một xã hội phi lý mà Taliban áp đặt trên đất nước Afghanistan nhất định sẽ phải bị tiêu diệt.

Trên thực tế, chế độ diệt chủng Taliban đã cáo chung.

Xin trân trọng giới thiệu với độc giả cuốn sách có giá trị này.

NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN

Tuổi hai mươi dưới thời Taliban
Cuộc sống rồi cũng đến ngày tàn
Vậy tại sao ta lại quy gối
Để chấp nhận cuộc đời đen tối?

Cuốn sách này kể lại những sự kiện đã qua từ lâu và những sự kiện xảy ra gần đây đối với gia đình tôi ở Afghanistan.

Tôi hy vọng cuốn sách sẽ được sử dụng làm chiếc chìa khoá cho những người phụ nữ đã bị người ta "khóa miệng" và họ đã phải giấu kín bằng chứng của mình trong tâm khảm. Tôi tặng cuốn sách này cho tất cả những thiếu nữ và phụ nữ Afghanistan, những người đã giữ vững phẩm tiết của mình đến hơi thở cuối cùng. Cho tất cả những người phụ nữ, bị tước đoạt các quyền con người ở đất nước họ, đang phải sống trong bóng tối mặc dù chúng ta đang ở thế kỷ XXI. Cho tất cả những người phụ nữ đã bị hành quyết công khai trước mắt con cái và những người thân của họ một cách không thương xót...

Tôi cũng tặng cuốn sách này cho mẹ tôi, người đã giúp đỡ tôi ở mọi nơi mọi lúc bằng cách dạy tôi những bài học về tự do và tranh đấu.

LATIFA

LÁ CỜ TRẮNG TRÊN NÓC NHÀ THỜ

9 giờ sáng ngày 27-9-1996. Ai đó đập cửa dữ dội. Mọi người giật nảy mình, vì từ sáng sớm chúng tôi đã sống trong tâm trạng thấp thỏm. Bố tôi bật dậy và mẹ tôi lo lắng nhìn theo ông với nét mặt phờ phạc sau một đêm mất ngủ. Không ai có thể chợp mắt. Phải đến hai giờ sáng, tiếng rốc-két dữ dội quanh thành phố mới chấm dứt. Soraya chị gái tôi và tôi không ngừng thì thầm với nhau trong bóng tối, ngay cả khi yên lặng trở lại vì chúng tôi không thể tìm được sự yên tĩnh thực sự. Tuy nhiên, chúng tôi đã quen với chuyện Kabul là mục tiêu của những quả đạn rốc-két. Dù tôi mới mười sáu tuổi song dường như tôi luôn nghe thấy tiếng đạn nổ. Đã từ lâu lắm rồi, thành phố bị bao vây và oanh tạc, những trận chiến đầy chết chóc hun đốt chúng tôi, đôi khi buộc chúng tôi phải sống trong tầng ngầm, và một đêm qua đi trong sự âm ỉ này là chuyện xảy ra hàng ngày.

Cho đến ngày hôm nay.

Bố tôi trở lại bếp, theo sau ông là cậu em họ tôi, Farhad, thở phều phào và tái xanh tái tử. Cả bộ mặt nó toát ra vẻ sợ hãi. Farhad nói không ra tiếng, cứ nấc liên tục.

- Cháu đến để biết tin gia đình! Mọi người ổn cả chứ? Mọi người không nhìn thấy gì à? Không biết gì à? Họ đến rồi! Họ đã chiếm Kabul! Taliban hiện đang ở Kabul! Họ không đến nhà ta à? Họ không đòi nộp

vũ khí cho họ hay sao?

- Không, không có ai đến đây, nhưng chúng tôi đã trông thấy lá cờ màu trắng bay trên nóc nhà thờ. Chính Daoud đã nhìn thấy sáng nay. E rằng điều tồi tệ nhất sắp xảy ra?

Khoảng 5 giờ như thường lệ, Daoud, anh trai tôi, xuống nhà lấy nước ở vòi nước của chung cư, rồi vội vã chạy lên với cái xô vẫn rỗng không.

Có một lá cờ trắng cắm trên nóc nhà thờ và một cái khác trên mái trường học! Cờ của Taliban. Nó chưa từng xuất hiện ở Kabul bao giờ và tôi chỉ nhìn thấy nó trên ti vi hoặc trên báo.

Chúng tôi đã biết rằng quân Taliban đang ở rất gần. Trong phố người ta thường bảo quân Taliban đã ở cách thủ đô chừng 10 hoặc 15 kilômét, nhưng không một ai tin rằng họ sẽ thực sự vào tới tận chỗ chúng tôi. Vậy là chúng tôi túc trực bên đài và vô tuyến truyền hình để nghe tin tức, nhưng không có gì hết, thông tin đã bị cắt từ lúc 18 giờ hôm trước. Sáng nay, bố tôi cũng tìm cách liên lạc với các thành viên còn lại của gia đình ở Kabul nhưng vô ích: đường dây điện thoại không hoạt động.

Tôi bực tức xoay đi xoay lại núm vặn của chiếc radiô chạy pin, nó cứ kêu xào xạo. Cả Đài Kabul địa phương lẫn Đài BBC và Đài Tiếng nói Hoa Kỳ đều không bắt được... Nếu như Farhad không mạo hiểm đạp xe như một gã khùng suốt hai cây số từ khu nó ở tới đây thì chúng tôi chẳng hay biết gì ngoài sự có mặt của hai lá cờ trắng.

Những gì Farhad chứng kiến thật khủng khiếp đến nỗi nó thông báo liền một mạch không nghỉ:

Họ đã treo cổ Najibullah và anh trai ông ấy tại Quảng trường Ariana... Thật kinh khủng! Kinh khủng!